

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1830.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Αρ. 678. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Δεύτερον ένταλμα εμφανίσεως.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΝ.

Ἡ γενική Ἀστυνομία τοῦ τμήματος τούτου, διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 265 ἀναφορᾶς τῆς τῆν 29 Ἀπριλίου 1830, ἐπισυνάπτουσα τὴν ὑπ' Ἀρ. 163 ἀναφορὴν τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας Μεγαρίδος μετὰ διαφόρων ἐξετάσεων, ἐγκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὸν Πανούσην Κουτζουμπέλην, ὡς φονεύσαντα κατὰ τὴν 7 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου παρθένον τινὰ ὀνόματι Κωλομοῖραν τοῦ Ἰωάννου Σακκελαρίου εἰς τὸν κάμπον τῆς Μεγαρίδος, ὅστις μετὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ φόνου ἐδραπέτευσεν.

Ὁ ἐπὶ τῆς κατηγορίας ταύτης διερισθεὶς ἐξεταστικὸς Δικαστὴς Κ. Σ. Παλαιολόγος Πάρεδρος, διὰ τῆς ὑπὸ 5 φθίνοντος ἀναφορᾶς του, ἐξήγησεν ἵνα ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ βήματος τοῦτο τὸ κατ' ἀνὸμιν ένταλμα εμφανίσεως.

Τὸ Δικαστήριον κατὰ συνέπειαν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐξελαστικοῦ δικαστοῦ ἐξέδωκε τὸ ὑπ' Ἀρ. 573 ένταλμα πρὸς τὸν εἰρημένον Πανούσην Κουτζουμπέλην, προσκαλεῖν αὐτὸν εἰς τὸς 20 ἡμερῶν (ἀπὸ τῆς 5 φθίνοντος) παρουσιάσθαι ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὸ ένταλμα τοῦτο διευθύνθη πρὸς τὴν Γενικὴν Ἀστυνομίαν, ἵνα δημοσιεύσῃ τοῦτο κατὰ τὴν τάξιν εἰς τὴν διαμονὴν τοῦ κατηγορουμένου, κτλ.

Ἐπειδὴ δὲ παρήλθεν ἡ προθεσμία τῶν 20 ἡμερῶν, καὶ ὁ Κουτζουμπέλης δὲν ἐμφανίσθη εἴτε καλεσθέν, ὁ ἐξελαστικὸς δικαστὴς διὰ τῆς ὑπὸ σήμερον ἔλθουσας τοῦ ἀναφορᾶς ζητεῖ ἵνα ἐκδοθῇ τὸ κατ' αὐτοῦ δεύτερον ένταλμα εμφανίσεως.

Κατ' αἴτησιν λοιπὸν τοῦ ἐξελαστικοῦ δικαστοῦ, καὶ δυνάμει τοῦ 117 ἄρθρου τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας, τὸ Δικαστήριον ἐντέλλεται διὰ τοῦ παρόντος δευτέρου έντάλματος τὸν Πανούσην Κουτζουμπέλην, ἵνα παρουσιάσθῃ ἐμπροσθέν του αὐτοπροσώπως ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος δημοσιεύσεως τοῦ έντάλματος τούτου διὰ τὰ ἐπακόλουθα τῆς δικαιοσύνης· μὴ ἐμφανιζόμενον δὲ ἐντὸς ταύτης τῆς προθεσμίας, κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας θέλει διακοπῇ ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, καὶ τὸ Δικαστήριον θεωρεῖν αὐτὸν φυγοδικόν.

Θέλει προσδεύσει εἰς τὴν δίκην τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φυγοδικίας.

Ὅστις δὲ γινώσκει, πῶς διατρίβει ὁ φυγοδικὸς οὗτος, ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο πρὸς τὸ Δικαστήριον ἢ πρὸς τὰς ἄλλας ἐπιτεταμένους Ἀρχὰς τῆς ἐπικρατείας διὰ τὰ τέλη τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ έντάλματος τούτου ἀφιεροῦται εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐπαγρύπνησιν τῶν τῆς ἐπικρατείας Ἀστυνομιῶν.

Τὸ παρὸν θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος, θέλει κηρυχθῇ διὰ τοῦ κήρυκος· ἀντίγραφον αὐτοῦ θέλει κολληθῇ εἰς τὴν θύραν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἔσται δὲ πεμφθῇ πρὸς τὴν Γενικὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ διευθύνῃ τοῦτο εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς διαμονῆς τοῦ φυγοδικου, ὅπου κολληθήσεται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας του.

Ἐν Σαλόνεϊς, τὴν 25 Μαΐου 1830.

Ὁ Πρόεδρος Δ. Ν. ΔΡΟΣΟΣ.
Οἱ Συνδικασταὶ { ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΙΛΩΝΟΣ.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑΣ.
Ὁ Γραμματεὺς Κυριακὸς Βασιλειάδης.

Αρ. 1006. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Β ένταλμα εμφανίσεως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ.

Ἐγκαλεσθέντος ἐνώπιον τοῦ θήματος τούτου τοῦ Ἰωάννου Παπα Γκίκα Ὑδραίου παρὰ τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ καὶ πειθεραῦ Παναγιώτου Τζουμπανᾶ, ὡς κακῆς διαγωγῆς ἀνθρώπου, ὡς ἀπαιτοῦντος παρὰ τῆς συζύγου θυγατρὸς τοῦ διαληφθέντος Τζουμπανᾶ αἰσχρὰς καὶ παρὰ φύσιν ἀπαιτήσεις ἀσχολούμενος νὰ τὴν φαρμακίσῃ, μὴ ἐνδιδούσης εἰς τὰς βδελυρὰς ὀρέξεις του, καὶ ὡς φερόμενος κατ' αὐτῆς σκληρῶς καὶ γινομένου φυγοδικου προσεκλήθη κατ' αἴτησιν τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ Κ. Ἀντωνίου Μαρκέλλου Παρέδρου δι' έντάλματος ὑπ' Αρ. 558, ἵνα ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ βήματος τούτου ἐντὸς 20 ἡμερῶν διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαιοσύνης.

Παρελθούσης δὲ τῆς δοθείσης πρὸς αὐτὸν προθεσμίας, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ Δικαστήριον, κατ' αἴτησιν τοῦ ἐξεταστοῦ δικαστοῦ Κ. Βασιλείου Θ. Γκινη ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Παρέδρου Κ. Ἀντωνίου Μαρκέλλου, ἐντέλλεται τῷ

ρήθεντι Ἰωάννῃ Παπᾷ Γκίκα Ὑδραῖω νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του ἐντὸς 20 ἡμερῶν, ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ τὸ παρὸν Β' ἐντάλμα διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος· ἄλλως, οὗτος θέλει διακοπῇ ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων κατὰ τὸ ἄρθρον 117 τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας, καὶ τὸ Δικαστήριον θεωροῦν αὐτὸν φυγοδίκον θέλει προχωρήσει εἰς τὴν δίκην τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυγοδικίας.

Ὅστις δὲ γινώσκει ποῦ διατρίβει οὗτος, ὀφείλει νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ πρὸς τοῦτο τὸ βῆμα ἢ πρὸς τὰς ἄλλας ἐπιτοπίους Ἀρχάς, διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ παρόντος ἐντάλματος συσταίνεται εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν Ἀστυνομικῶν τοῦ κράτους.

Τὸ παρὸν θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος, θέλει κηρυχθῇ διὰ τοῦ κήρυκος· ἀντιτυπῶν αὐτοῦ θέλει κολληθῇ εἰς τὴν θύραν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἕτερον εἰς τὴν θύραν τῆς Ἀστυνομίας Ὑδρας, τέτοιον τῆς διαμονῆς τοῦ φυγοδίκου, ἕτερον θέλει κολληθῇ εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνορίας αὐτοῦ, καὶ ἕτερον εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του.

Ἐκ Πελοπ., τὴν 27 Μαΐου 1830.

Ὁ Πρόεδρος Θ. ΣΟΥΝΤΙΑΣ.
Ὁ Συνδικαστής Χ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΡΓΥΡΗ.
Ὁ τόπον ἐπέχων τοῦ Παρέδρου Κ. ΚΑΣΣΙΕΡΗΣ.
Ὁ τόπον ἐπέχων τοῦ Γραμματέως Ἐμμανουὴλ Πάτερως.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐξ Αἰγίνης, 13 Ἰουνίου.

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ Βουλευτηρίου διαφειλονεϊκῶν βεβαιούται ἡ τοῦ Πρίγκιπος Λεωπόλδου παραίτησις ἀπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν νύκτα τῆς 5 Ἰουνίου ἀπέθανεν εἰς Ναύπλιον ὁ Γερουσιαστής Ἰωάννης Νάκος ἀπὸ φλογιστικῆς ἀσθένειας. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔγινεν ἡ παράταξις τῆς κηδείας του. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως ἡ Α. Ε. μετ' ὅλης τῆς Γερουσίας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τῆς Κυβερνήσεως, παρευρεθείσα συνώδευσεν ἐκεῖθεν τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς του. Ἰδὲν ὁ ἐπιτάφιος λόγος, τὸν ὁποῖον ἐπρόφερεν ἐπὶ τοῦ λειψάνου τοῦ ὁ Γραμματεὺς τῆς Γερουσίας Π. Σούτσος.

Κύριοι,

Ὁ θάνατος δὲν μένει ἀργός. Περιπατοῦμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ὑπάρξεως· περιπατεῖ κατόπιν μας· λησμονοῦμεν τὸν ἀπαίσιον συνακόλουθόν μας· αὐτὸς δὲν μᾶς λησμονεῖ. Ἐνῷ φιλονεικοῦμεν διὰ μάταιον καπνὸν δόξης, διὰ σκιάς μεγαλειότητων, μᾶς σπρώχνει μὲ σκληρὰν χεῖρα καὶ μᾶς λέγει « αἱ τρεῖς ὀργαῖαι τοῦ τάφου σας, ἰδοὺ ὅλαι σας αἱ μεγαλειότητες. »

Αἱ σκέψεις αὗται, Κύριοι, πρὸς σὰς ἀποτελοῦνται ἐπεθύμουν ἢ φωνή μου εἰς τὴν ψυχὴν σας νὰ γεννήσῃ στιγμῶν ὀλίγων καὶ μελέτην περὶ τῶν ἐγκόσμιων. Εἰς αὐτὸ τὸ προσωρινὸν κατάλυμα, ὅπου ἤλθομεν, ὅθεν θέλομεν φύγει χωρὶς νὰ ἐρωτηθῶμεν, ἢ θέλομεν εἰσελθεῖ φιλανθρωπίας, ἀρετῆς ἀνθρωπείας, ἢ κατὰ τὸν εἶχμεν στερεάν τὴν ιδέαν τῆς προσωρινῆς μας ὑπάρξεως· ἀλλὰ τὸ σήμαντρον τοῦ θανάτου ἐκτύπησεν· ἐσκεμμένοι μένομεν· ὁ ἥχος τοῦ ἐφυγε· φεύγουσιν αἱ σπουδαῖαι σκέψεις μας.

Οἱ λόγοι μου αὗτοι δὲν δύνανται νὰ παροξύνωσι τὴν σκιάν σου, Γερουσιαστὰ Ἰωαννουὴλ Νάκε! ἔχσας ἡσυχῶς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ δικαίου χριστιανοῦ τὸν βίον· τῆς νίκης αἱ δάφναι δὲν στεφανώνουν τὸ μέτωπόν σου· ἡ λαμπὰς τῆς σοφίας σ' ἐφώτισεν εἰς τὴν διακρίσιν μόνον τῶν ἱερῶν χρεῶν σου. Ποῦ τοῦ πανηγυριστοῦ ὁ λόγος θέλει ἐπιστηριχθῇ; Ποῦ! . . . εἰς τὴν καλοκάγαθίαν σου.

Ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ νοῦς μᾶς διακρίνουν ἀπὸ τὰ λειπὰ τῆς ὕλης ὀργανικά ὄντα, καὶ πρὸς τὸν θεὸν μᾶς προσεγγίζουν. Πλὴν πόσον τῆς ἀρετῆς ὁ δρόμος συντομώτερος πρὸς τὸν θρόνον τοῦ ὑψίστου ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς μεγαλοφυΐας! Τοῦ Νεύτωνος ἡ χεὶρ ἐκίχθη νὰ ἀποσπᾷ τὸ μυστηριώδες κάλυμμα τῆς φύσεως, καὶ ὁ μακάριος αὗτος ἀνὴρ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἀνέβη τὴν κλίμακα τοῦ συλλογισμοῦ. Συγκρίνετε τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ μετὰ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ γεννησαντος τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἔκτασιν.

πόσον ὁ διὰ τοῦ νοῦς ζητήσας νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸν θεὸν ἀνθρώπος εἶναι μικρός! Ὑποθέσατε ὅμως εἰς τὴν γῆν ἐναρτέον ἀνθρώπον, μετρήσατε τὸ διάστημα, τὸ χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· πόσον τὸ διάστημα τοῦτο εἶναι ὀλίγον!

Ἀνθρώπος ἄξιός νὰ ζῇ διὰ τὴν χριστιανικὴν ἀγαθότητά σου, Ἰωαννουὴλ Νάκε, ἀπέθανες, ἔχων καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς προσεγγιζούσης εὐτυχίας τῶν συμπολιτῶν σου, ἐκλείπεις τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀφοῦ εἶδον τὸ λυκαυγὲς τῆς ἀναγεννήσεως τῆς πατρίδος σου, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ σὺ ἐδεικνύεσθαι ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἐποχὴν ἀσφαλείας, καὶ πρόδρομον ἐντελοῦς τάξεως, ἐποχὴν, καθ' ἣν τῆς κοινωνικῆς οἰκοδομῆς τὰ πρῶτα θεμέλια ἐτέθησαν ἀπὸ τὴν πλαστεργὸν χεῖρα τῆς εὐφύας, τὰ ἔρρηξας εἰς τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν, ἣτις ἔρχεται ὑποσχόμενη τὴν εὐμερίαν.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου εἶχε πρὸ πολλοῦ κηρύξει τὴν γέννησιν Ἑλλάδος χριστιανικῆς, καὶ εἰς ἀνάγκησιν τῆς παλαιᾶς τῆς δόξης προσωρισμένης. Οἱ Σεβασταὶ Σύμμαχοι Βασιλεῖς ἐκτελοῦν σήμερον τὰ ψηφίσματα τῆς θείας προνοίας· τὸ βρέφος ἐγεννήθη, αἱ δυνάμεις τοῦ καθ' ἡμέραν θέλουσιν ἀναπτύχθαι, καὶ τοῦ θεοῦ ἡ εὐλογία θέλει τὸ φέροι ἀνευ δακρύων καὶ ἐξουθισμῶν εἰς τὴν ἀδρικὴν τοῦ ἡλικίαν θέλει ἀνατελεῖ εὐτυχία ἡμέρα, καθ' ἣν θέλομεν ἰδεῖ πόλεις ἀντιέριπται, κοιλάδας ἀνθούσας ἀντὶ ἀγρίων βάλτων, καὶ πεδιάδας αἰτοῦ ἀντὶ ξηρᾶς ἐρήμου· εἰς μίαν τούτων, εἰς τὴν καρποφόρον καὶ μακαρίαν γῆν τῆς Βιωτικῆς θέλει τοῦ τάφου σου ὑψωθῇ ἡ πέτρα, ὅπου ἡ φίλια θέλει φέροι τὰ δάκρυά της, καὶ ἡ πατρίς τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Τὴν 25 Μαΐου ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος εἰς τὴν Βενετίαν ὁ Σπυριδων Βλαντής.

Ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀξίως καὶ πολυτρόπως ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀνερθώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας μας, τὸ μαρτυρεῖσιν καὶ τὰ ἰδιά του συγγράμματα καὶ πολλαὶ του μεταφράσεις ἐκ τῆς Ἰταλικῆς, Λατινικῆς καὶ Γαλλικῆς, ἐτι δὲ καὶ τῶν κλασικῶν αἱ ἐκδόσεις καὶ παντοίας ὕλης ἄλλων βιβλίων, τὰ ὁποῖα διὰ πολλῶν χρόνων ἐξεδίδεν ἡ τυπογραφία τῆς Βενετίας εἰς χρῆσιν τῶν σχολείων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν μας. Ἀλλὰ καὶ παλαιούς τινας ἱστορικοὺς μετεγλώττισεν εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν μὲ ὕψος ἀφελὲς καὶ καθαρὸν, ὡς ἐγκρατὴς μὲν αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν Λατινικὴν ἔμπειρος. Ἐξ ἐντίμου οἰκογενείας Κυθηρίας γεννηθεὶς εἰς τὴν Βενετίαν, διετήρησε πάντοτε ἐνθερμὸν καὶ ἀκραιφνῆ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην του, καὶ ἐδείχθη ἀξίως τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Εἰς πολλῶν ἐτῶν περίοδον χρηματίσας Καθηγητὴς εἰς τὸ Γραικοφλαγγινιανόν τῆς Βενετίας Φροντιστήριον, ἤθελεν ἐπαυξήσῃ πολὺ πλεον τὴν φήμην του, ἢ ἡ μετριοφροσύνη του δὲν ἐζήτει νὰ σμικρύνῃ τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀξίας του. Φιλόπονος καὶ πτωχὸς πάντοτε (εἰπεὶ δὲ ὅτι ἐκέρδιζε τὸ μετέδιδεν εἰς εὐεργετίας) ἀπλοὺς καὶ εἰλικρινὲς, ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅσους τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ὁ βίος του ἦτον τῶν φιλοσοφικῶν. Ἀπέθανεν ἐξηκονταπεντούτης μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς, δι' ἧς ἔλαμπε τὸ ἀτάραχον συνειδὸς του. Ὅλοι τὸν ἐθρήνησαν, καὶ ἡ κηδεία του ἔγινεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μετὰ πομπῆς μαρτυρούσης τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰς αὐτὸν οἱ ὁμογενεῖς. Ὁ Κύριος Αἰμίλιος Τσιπάλδος, ἀξιόλογος Ἕλλην, ποτὲ μαθητὴς τοῦ μακαρίου του, κῦν δὲ Καθηγητὴς εἰς τὴν Βασιλικὴν Σχολὴν τοῦ Ναυτικοῦ, ἐξεφώνησεν εἰς τιμὴν τοῦ ἐπιτάφιου λόγον, καὶ ὑπόσχεσται νὰ μᾶς δώσῃ βιογραφίαν τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου ἀνδρός, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀπώλειαν τώρα δὲν ἐμποροῦμεν νὰ κλαύσωμεν ἱκανῶς.

Ἐκ Μεθώνης, 4 Ἰουνίου.

Ἡμερούσιος ἀγγελία ἐκ μέρους τοῦ κατὰ τὰ Μεσσηνιακὰ Φρούρια Διοικητηρίου τοιχοκολληθεῖσα ἐγνωστοποίησεν εἰς τοὺς κατοίκους ὅτι ἡ ἀ τοῦ Ἰουνίου ἡγομένη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Γαλλικοῦ στρατοῦ Κυρίου Ἀντωνίου Σινιέρου. Ἀμέσως οἱ κάτοικοι ὅλοι ἀναπολήσαντες τὰ ζωνρὰ τῆς βα-

των εὐγνωμοσύνης αἰσθήματα, ἐφιλοτιμήθησαν καὶ αὐτοὶ ἐκφράσσουν πασιφαιῶς.

Ἐδαφνοστόλησαν ὅλοι τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκῶν των, καὶ ἀπηρτήθησαν ἐπιγραφαὶ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀρχιστρατήγου. Εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη ἐφαίνετο Γαλλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ ἀναγεγραμμένη ἡ ἀνεξάλειπτος μνημειῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας εὐεργετημάτων τοῦ τροπαιοῦ τοῦ Γάλλου στρατοῦ.

Εἰς τὸν ἐν τῷ φρουρίῳ ναὸν τοῦ Σωτῆρος ἐτελέσθη ἡ ἱερωγία ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιστρατήγου, συνελθόντων πάντος γένους καὶ πάσης τάξεως τῶν ἐγκατοίκων· ἐμνημόνευσαν κατὰ τὸ σύνθημα οἱ τρεῖς Σεβαστοὶ Σύμμαχοι, καὶ πάντες ὁμοφώνως, παρηκολούθησαν τὰς εὐχάς, ἐπευφημοῦντες μὲ κατάνυξιν τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν νύκτα ἡ πόλις, τὸ Διοικητήριον καὶ αἱ ἀγοραὶ ἐφωτίσθησαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου. Ὁ Ἀρχιστρατήγος ἔτυχε κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπὼν· ἀλλ' ὅμως ὅχι ὀλιγώτερον ἀνευφημίσθη τὸ ὄνομά του ὑπὸ τοῦ εὐγνωμοσύντος λαοῦ. Οὕτως ἡ πόλις μας ἀπέδειξε τρανῶς ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀξίαν τῶν εὐεργεσιῶν, ὅτι ἐξεύρει νὰ τιμᾷ τοὺς ἐναρέτους καὶ ἀγαθοὺς ἀνδρας, καὶ ὅτι σέβεται καὶ θέλει σέβασθαι τοὺς γενναίους τῆς εὐεργέτας, παρόντας τε καὶ ἀπόντας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Λονδίνου, 9 Ἀπριλίου.

Συνεκροτήθη ἐταῦθα ἕρανος, εἰς τὸν ὁποῖον συντρέχουν πολλοὶ ἀπὸ τοῦ, πλέον ἐλευθερίου, διὰ νὰ διαδοῖσι κατὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνατροφῆς διὰ τῆς ἐν αὐτῇ συστάσεως σχολείων Λαγκαστρικῶν. Δὲν θέλει δὲ θαυμάζει τὸ κοινόν, βλέπον ὅτι πολλοὶ τῶν σπουδαίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες συνέβαλον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ συστήματος τούτου ἐνταῦθα, καὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους τόπους διάδοσίν του, ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν τοῦ πράγματος κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν. Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἔως ἐμπροσθεῖ τῶρα νὰ ὀνομασθῇ ἱερά, καὶ τὰ μέλη αὐτῆς θέλουσιν ἀποκτήσει δίκαια ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἑλλάδος, σχεδὸν ἴσα μὲ τὰ ἐκ τῆς ἐλευθερώσεώς της ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς τυραννίας.

(Ταχυδρόμος.)

Φιλολογία.

ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἥτοι ἔρευναι περὶ τῆς ἀρχῆς, τῶν ἰδιοτήτων, καὶ τῆς λατρείας τῶν κυριωτέρων Ἑλληνικῶν Θεότητων ὑπὸ Π. Ν. Ρόλλου, διατηρητοῦ τῆς βιβλιοθήκης τῆς τῶν Παρισίων πόλεως, κτλ. Τόμος Α'.

Τὸ παρὸν σύγγραμμα δίδει αὐτὸ πρῶτον δοκίμιον τοῦ Κυρίου Ρόλλου κατὰ τὸ μέγα στάδιον τῆς παλαιᾶς μυθολογίας. Ἐξέδωκεν ἤδη ὁ συγγραφεὺς καὶ ἑρεῦνας περὶ τῆς τοῦ Βάκχου λατρείας, συμβόλου τῆς ἀναγεννητικῆς τῆς φύσεως δυνάμεως. αἵτινες ἐνεκρίθησαν παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ Ἑγκυκλίων Μαθημάτων (Ὁρα Revue Encyclop. Tom. ΚΕ, Σελ. 405). Αἱ ἔρευναι αὗται, αἵτινες συμπληροῦν τὸν τόμον, εἰχον ὁδηγήσει τὸν συγγραφεῖα ν' ἀναδείξῃ ὡς ἀξίω-

μα ὅτι αἱ Θρησκεῖαι τῆς ἀρχαιότητος ἀνήκουν ὅλαι εἰς δύο συστήματα: πρῶτον μὲν τὸ τῶν ἀπορρέων, κατὰ τὸ ὅποιον παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑπερτάτου ὄντος, ἀπερρέυσαν, ἦτοι ἐξεπορεύθησαν Θεότητες ὑποδεέστεραι, καὶ παρ' αὐτῶν πάλιν ἐξεπορεύθησαν πνεύματα κατωτέρας τάξεως· ἔπειτα δὲ τὸ σύστημα τῆς Αἰγυπτιακῆς τριάδος, ἥτις ὑποθέτει τὴν ἔωσιν τῆς ἐνεργητικῆς καὶ τῆς παθητικῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης προῖον, τὸν κόσμον. Αἱ Θρησκεῖαι τῆς Ἑλλάδος τὸν φαίνονται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ δεύτερον τῶν δύο τούτων συστημάτων· ἐξήγησε δὲ ν' ἀποδείξῃ ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ συγγράμματι ὅτι ἡ τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰάκχου ἐν τῇ Ἑλλάδι λατρεία ἐσυστοίχει μὲ τὴν τοῦ Ὀσίριος, τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὄρου ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἢ ὅτι αἱ τρεῖς Ἑλληνικαὶ Θεότητες ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς τρεῖς Αἰγυπτιακάς. Τὸ νέον τοῦ Κυρίου Ρόλλου σύγγραμμα ἀφιερᾷ εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν γνώμην ταύτην καὶ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ λατρεία ὅλων τῶν μεγάλων Θεῶν τῆς Ἑλλάδος ἐθεμελιόυτο εἰς τὴν τριθεΐαν ταύτην, εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀποικίας τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κατωτέρω-Ἀσίας.

Ὁ πρῶτος τόμος πραγματεύεται μόνον περὶ τῆς λατρείας τοῦ Διὸς. Εἰς δὲ τοὺς ἐξῆς τόμους ὁ συγγραφεὺς θέλει ἐξετάσει πιθανῶς τοὺς ἄλλους μεγάλους Θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Ἐπεθυμούσαμεν ν' ἀναλύσῃ μυθολογία τις τὸ νέον τοῦτο καὶ ἀξιολογῇ πρῶτον τοῦ συγγραφέως τῶν Περι τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου ἐξετάσεων, ὑποβάλλων τὰς διόξας καὶ τὰς διττυχίσεις τοῦ Κυρίου Ρόλλου εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, συγκρίνων τὰ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὅποια ἔφθασεν αὐτὸς μόνος καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὰ συγγράμματα ἄλλων νεωτέρων σοφῶν, μ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εὗρον οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Γερμανίας μετὰ βαθείας ἐρεῦνας περὶ τῆς αὐτῆς ὕλης, συμπεράσματα, τὰ ὅποια ἐξέθεσαν εἰς πλείστα συγγράμματα ὀλίγον γνωστὰ ἐν τῇ Γαλλίᾳ. Ἡμεῖς δὲ ὡς μὴ σπουδάσαντες εἰδικωτέρως τὴν μυθολογίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιχειρισθῶμεν οὔτε τὴν κριτικὴν ἐξέτασιν, οὔτε τὴν σύγκρισιν, περὶ ἧς ἄρτι εἵπομεν. Ὅθεν θέλομεν περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ ἐκθέσωμεν ἀνάλυσιν ἰκανὴν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας συνοπτικὴν τινὰ ἰδέαν τῆς βίβλου τῆς περὶ τῆς τοῦ Διὸς λατρείας πραγματευμένης.

Εἰς δύο τμήματα διήρξεσεν ὁ συγγραφεὺς τὸν τόμον τούτον· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐκθέτει τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Διὸς λατρείας καὶ τὴν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διάδοσίν της, καθὼς καὶ τὰς κυριωτέρας ιδιότητας τοῦ πρώτου τῶν Θεῶν κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων πίστιν. Τὸ δὲ δεύτερον τμῆμα φαίνεται ὅτι εἶναι ἀνάπτυξις τοῦ τέλους τοῦ πρώτου, καὶ πραγματεύεται περὶ τῶν διαφορῶν ἐπωνυμιῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς παρὰ τῷ αὐτῷ λαῷ.

Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ εὕρισκει ὁ Κύριος Ρόλλος τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ πρώτου Θεοῦ λατρείας. Ὁ Νεῖλος, διαχέων εἰς γαίας κατεξηραμένας παρὰ τοῦ ἡλίου τὰ λιπαντικὰ αὐτοῦ ὕδατα καὶ τὴν ἰλὺν, παριστάετο εἰς τὸν λαὸν ὡς ἀρχὴ ἐνεργητικῆς, παραγωγῆς· ἐνῷ ἡ γῆ δεχομένη τὴν σωτήριον ἐπ' ὁρμήν τῆς ἐνεργητικῆς ταύτης αἰτίας, ἦτο τὸ σύμβολον τῆς παθητικῆς ἀρχῆς, τῆς ἀσθενείας Θεότητος· κακεῖνη μὲν ἦτον ὁ Ἄμμων, ὁ Ὀσίρις, ὁ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων Ζεὺς. αὕτη δὲ ἡ Ἴσις, ἡ τούτων Ἥρα ἢ Δήμητρα. Ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον μαρτυροῦμεν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπωϊόμαζον

μ μ ω ν α τὸν Δία, αὐτὸς εἶχε νάον ἐν Θήβαις, καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Ἀμμωνίοις τῆς Λυδίας, παριστάνετο δὲ μετὰ τοῦ κεφαλῆν, καὶ διὰ τοῦ κριοῦ ἀνεγεννῶντο αἱ ψυχαὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Ἀμμωνος. Οἱ δ' Ἕλληνες ὄντες φιλόκαλοι παρίστανον τὸν Δία αὐτῶν ὑπὸ μορφᾶς κοσμιωτέας· ἔμενον ὁμῶς ἵχνη τοῦ παχυλοῦ εἶδους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔχον δεχθῆ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ τούτου. Ἐν Κρήτῃ, πάλιν εἰδείκνυτο τὸ μῆμα τοῦ Διὸς, παριστάνετο ἀκόμη μετὰ τοῦ κεφαλῆν κριοῦ. Ἐν Θήβαις τῆς Βιωτίας τὸν ἐσεβάζοντο ὑπὸ τὸ νομα τοῦ Ἀ μ μ ω ν ο ς· τὰ νομίσματα τῆς Κασσανδρείας, πόλεως Μακεδονικῆς, ἔφερον ἐντετυπωμένην τὴν κεφαλὴν του. Οἱ Ἕλληνες ἤρχοντο προσέτι συχνότατα ἀ συμβουλευόμενοι τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος· προσέτρεχον δὲ μάλιστα εἰς αὐτὸ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἡλείοι. Φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος λατρεία ἔφθασε διὰ πολλῶν ὁδῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· εἶχε μὲν φερθῆ ἐκ Θηβῶν εἰς Δωδώνην ἅμα καὶ εἰς Λυδίαν, μετεδίδθη δὲ καὶ διὰ τῆς Φρυγίας, ὅθεν οἱ Αἰγυπτιακὴ λατρεία ἔφθασεν εἰς Ὀλυμπίαν.

Διασαφεῖ ἔπειτα ὁ Κύριος Ῥέλλος τὴν εἰς τοὺς διαφόρους τόπους τῆς Ἑλλάδος διάδοσιν τῆς λατρείας ταύτης. Ἄν δὲ καὶ ἕκαστος μικρὸς λαὸς ἐναδρύνετο, ἀξίων ὅτι εὔρεται τὴν τοῦ Διὸς λατρείαν, ἡ Ἀρκαδία ἐνομίζετο ὅτι ἤγειρε πρώτη βωμοὺς καὶ ἱερά εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων Θεῶν· ἐπὶ τίνος βωμοῦ τοῦ ὄρους Λυκαίου, ὅθεν ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαλτον τῆς Πελοποννήσου μέρος, ἐτελοῦντο πρὸς αὐτὸν θυσίαι μυστικαί· ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ὄρει ἦτο καὶ Ἰέμενος τοῦ Πανός, τοῦ ὁποῖου καὶ ἀγάλμα ἦν μαρμαρίνον ἐν τῷ κατὰ τὴν μεγαλόπολιν ναῷ τοῦ Λυκαίου Διός· ἐφαίνετο λοιπὸν ὅτι αἱ τῶν δύο Θεῶν λατρεῖαι ἦσαν ἡνωμέναι ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ πιθανὸν ὅτι ὁ λαὸς συνέχεεν ἐν ἑστῇ αὐτῇ. Τὸ Λυκαίος, ἐπώνυμον τοῦ ὄρους καὶ τοῦ Διὸς, παράγεται ἀπὸ τοῦ λύκη το σημαῖνον φῶς· ὡς πληρὸν δὲ τοῦ φωτός ἐλατρεύετο καὶ ἀπὸ τοῦ Κρήτας ὁ Ζεὺς, οἵτινες ἤρριζον πρὸς τοὺς Ἀρκαδας, ὡς αὐτοὶ εὐρόντες θυσίας καὶ μυστήρια. Ὁ λαὸς οὗτος εἶχε τῶν ἰδίων καὶ ἰδίαν βίον τοῦ Διὸς, δι' ὅτι θυσιζόμενος ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Τάυρῃ ἀπὸ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας· ὁ Κρόνος ἐλατρεύετο ἰσως πρότερον, ἀλλ' εἰσαχθείσης ὑστερον ἐν Κρήτῃ τῆς τοῦ Διὸς λατρείας, παρήκμασεν ἡ τοῦ Κρόνου. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Κύριος Ῥέλλος κάμνει παρέκδασιν περὶ τῆς τοῦ Κρόνου θρησκείας παρὰ τῇ τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις. Παρατρέχομεν δὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τῆς πρώτης, ἀναφέροντες μόνον τὴν ἀξιόπαινον γνώμην τοῦ συγγραφέως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τοῦ Κρόνου λατρεία εἶχε διαδοθῇ καθ' ὅλην τὴν Δύσιν ὑπὸ τῶν Φοινίκων, καὶ διεληρήθη μὲν ἐν τῇ Παλίᾳ, ὑπεχώρησε δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι εἰς τὸν μέγιστον τῶν Θεῶν. Οἱ Κούρητες, τοῖς ἐστὶν οἱ πρότεροι ἐν Κρήτῃ ἱερεῖς τοῦ Διὸς, ἐξεπολίτευσαν, ὡς νομίζεται, τοὺς νησιώτας, καὶ ἐσύστησαν τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθησαν ἔπειτα οἱ τῆς στερεᾶς Ἑλλήνης. Συμπεραίνει δὲ ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ περικοπῆς τινος τοῦ Στράβωνος, ὅτι οἱ Κούρητες ἦσαν ἐκ γένους ἱερατικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναχωρήσαν ἐκ τῆς Μ. κρᾶς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Θράκης, ἔφερον εἰς τοὺς τόπους, ὅπου κατέκησε, τὴν λατρείαν τῶν ξένων Θεῶν, εἰς

τὴν ὁποίαν ἦτον ἀφιερωμένον. Διὰ τῆς παρούσης δὲ περιστάσεως ἐξηγεῖ ὁ Κύριος Ῥέλλος τὴν ταυτότητα τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων τῶν κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν παλαιῶν συγγραφέων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, τὴν Φρυγίαν, τὴν Θράκην, τὴν Κολχίδα, τὴν Βακτριανήν, καὶ αὐτὴν τὴν Ἰνδιαν ἐπικρατούντων.

Παράδοξον δὲ εἶναι ὅτι ἄλλη τις ἱερατικὴ φυλὴ, οἱ Δάκτυλοι, κατέστησε τὴν τοῦ Διὸς λατρείαν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ὡς εἶχον συστήσει αὐτὴν οἱ Κούρητες ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· δὲν ἦσαν δὲ ἐκεῖνοι μόνον ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ τεχνῖται, καθὼς τὰ μέλη τῆς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἱερατικῆς φυλῆς, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ Βραχμᾶνες· εἰς αὐτοὺς ἀπέδιδον οἱ Ἕλληνες τὴν εὔρεσιν τῆς μεταλλουργίας καὶ τῆς ἱατρικῆς δια μέσου τῆς μαγείας. Πασίγνωστοι εἶναι οἱ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς συστηθέντες ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνες· ὅχι ὀλιγώτερον περίφημον καὶ ἴσως ἀρχαιότερον ἦτο τὸ ἐν Δωδώνῃ τοῦ Διὸς μαντεῖον· ὅθεν καὶ Ὀμηρος, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι τῶν παλαιωτάτων συγγραφέων διηγούνται λαλούσας τὰς δρύας τῆς Δωδώνης, ἐν ᾗ ἡ πόλις Ὀλυμπία δὲν διασημαίνεται ἀκόμη παρὰ τῷ Ὀμήρῳ εἰμὴ ὑπὸ τὸ νομα Πίτα (*).

Ὁ Ζεὺς-Δρὺς τῆς Δωδώνης ἀναμιμνήσκει τὸν Δια-Φηγῶν ἐν τινὶ ναῷ τῆς Θεσσαλίας λατρευόμενον.

Ἐκδηλώτας οὕτω ὁ συγγραφεὺς τὰ ἀρχαιότερα κατὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Διὸς θυσιαστήρια, καταγίνεται περὶ τῶν κυριωτέρων τῶν εἰς τὸν θεὸν τοῦτον ἀπονεμομένων κατὰ τὴν θρησκείαν τοῦ τόπου ἰδιότητων· διζίξει δὲ ἐμπροστίους ὅτι αἱ ἐθνικαὶ θρησκείαι, ἐν μέσῳ τῆς πολυθείας, παρεδέχοντο πάντοτε ἓνα πρῶτον θεόν, ἀρχὴν καὶ πηγὴν ὅλων τῶν ἄλλων τῶν εἰς αὐτὸν ὑποκειμένων. Ἀλλ' οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες ζητοῦν ν' ἀποδείξουν τοῦτο, δὲν παρέχουν ἰσως τὰς ἀσφαλεστέρας μαρτυρίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθές ὅτι πολλοὶ τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφοι εἶχον μεγάλας καὶ ὁρθὰς περὶ τῆς ὑπεργάτης θεότητος ἰδέας, καθὼς καὶ περὶ τῆς παγκοσμίου Προνοίας τῆς τὸ πᾶν κυβερνώσης, τῆς ἐπιμελουμένης μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἀνθρώπινα· φιλοσοφικαί τινες δὲ μόνον αἰρέσεις ἀποδοκιμάζουν τὸ δόγμα τοῦτο. “Μεγα καὶ θαυμαστὸν δόγμα εἶναι εἰς τοὺς φίλους τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, λέγει ὁ Κύριος Ῥέλλος, τὸ νὰ βλέπουν τοὺς δύο μεγαλοφρεστεροὺς τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρας, τὸν Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη, τὸσον κατὰ τὰλλα ἀντιφερομένους, νὰ συμφωνῶσιν ἐντελέστατα κατὰ τὴν διάνοιαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεμελιῶνται τὰ μέγιστα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀληθείας συμφέροντα, ἀκολουθοῦντες συνάμα τὰ ἵχνη τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ τοῦ Σωκράτους, διὰ νὰ προσφέρωσι τὴν λογικὴν λατρείαν εἰς τὸν ὑπέρτατον τῶν ὄντων δημιουργόν.”

(Ἀκολουθεῖ.)

(*) Διότι ποτὲ δὲν ὑπῆρξε πόλις Ὀλυμπία λεγομένη. Πολλοὶ τῶν σοφῶν ἠπατήθησαν. Ὀλυμπία ὠνομαζέτο ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ τοῦ Διὸς ναός, καὶ μικρόν τι μέρος τῆς Πισατίας, ἥτις συμπεριελήφθη ὕστερον ἐν τῇ Ἡλίδι.

[Σημ. τοῦ Ἐκδ. τοῦ Ταχυδρ. τῆς Ἑλλ.]